

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Lampetio Episcopo. 346.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

rores superarunt? Non enim quidem, qui legit, interpretationem ignorare verisimile non est, eum quidem qui literarum notas ignorat, eorum, quæ scripta sunt mentem tenere impossibile est. Verum persæpe vsu venit ut qui legit, sensum nesciat, qui autem audit, si modò maiori acumine sit, & ingenij acrimonia præstet, cum intelligat, etiamsi alioqui literarum notas minime cognitas habeat. Nam qui ob elementorum ignoracionem ea, quæ literis configurata sunt, percipere nequit, huius sapienterò, dum alij legunt ingenium viget. Quocirca cum mentis acumen scientiam superet, quid afferri potest, quin diuina sapientia sermonum artificium vincat?

Lampertio Episcopo. 346.

Quandoquidem inexpugnabilis atque omni contradictione maior, ea oratoris est, cui aduersarij assentiuntur, idcirco ad quanque nationem ex iis, quæ apud eam moribus recepta sunt, disserendum est. Quòd etiam ille defensorum Christi dispensator Paulus faciebat, apud Iudæos quidè de Scripturis disputans, apud Athenienses autem ab ara. Proinde enim ac si de lege nihil audisset, ab ara mouèdi materiam arripiebat, non quòd aram plus autoritatis, quàm Scripturas, habere iudicaret, sed ut eos, qui nullam ipsis fidem arrogabant, ab ipsorummet dogmatibus subigeret.

Paulo Tribuno. 347.

Vetus sermo, ac lex omnium hominum iudicio recta & laudanda, hoc præscribit, ut ne quis in lapsis insultet, nec iacentes trucidet, verum tanquam supplices miseretur, captisque manum porrigat. Audio autè feras etiam, quibus plus animi inest, id quidem, quod oblectatur, vlcisci: quod autem fractum & debilitatum est, misericordia prosequi solere. Cum igitur, & apud homines, & apud feras inimicitia ac belli

σοφίας, καὶ τῆς ἀγαλεκτηκῶν καὶ ῥητόρων ἐκείνηται. εἰ γὰρ τοῦ μὲν ἀναγνώσκοντα μὴ εἰδέναι πῶς ἐρμηνείαν εἰκός, τὸν δ' ἀγνοοῦντα τῶν γραμμάτων τὸς χαρακτῆρας τὸν νοῦν ἠπίσταται τῆς γεγραμμένων ἀδύνατον. ἀλλ' ἐστὶ πολλάκις τὸν μὲν ἀναγνώσκοντα μὴ εἰδέναι τὸν νοῦν, τὸν δ' ἀκούοντα ὀξύτερον ὄψα καὶ σωεστὴ ἀγαφῆρον εἰδέναι, καίτοι τῆς γραμμάτων μὴ ἠπίστατον τὸς χαρακτῆρας. ὁ γὰρ ἀδύνατος ἢ καταλήξει τῆς ἐγκειμένων ἀφ' οὗ ἀγνοίας τῆς φιλίας, τῶν ἢ σωεστὸν ἀμάρτυρα πολλάκις, ἀλλὰ ἀναγνώσκοντων. εἰ τοίνυν ἀγνοία τῆς ἠπίστημι κρατεῖ, πῶς εἰ θεία σοφία, λόγον τέχνης περιέσται.

Λαμπέρτιω Ἐπισκόπῳ. τμζ.

Ἐπειδὴ ἀμαρτίας καὶ ἀνατῆρητος πᾶς λόγος ὡς τῆς ἐπιπέταν σωματολογουμένου, ἐκείνη ἐθεὶ σπὸ τῶν αὐτοῖς νεομοσμεῖων ἀγαλεκτηκῶν, ὁ καὶ τῆς τῆς Χειρῶν νομμάτων ταμίας ἐποίησεν Πάυλος, Ἰσραήλοισι μὲν σπὸ τῆς γραφῶν ἀγαλεκτηκῶν, ἀθλιωτοῖσι δὲ σπὸ τῆς βωμοῦ. διὸ καὶ ἐφη, Ἐγενόμην τοῖς ἀνόμοις ὡς ἀνομος. ὡς γὰρ ἀνόμος ὢν τῶ νόμου σπὸ τῆς βωμοῦ πῶς παρῶνεσιν ἐποιεῖτο, εἰ τῆ βωμῶν ἀξιόπιστότερον τῆς γραφῶν ἠγούμενος, ἀλλὰ τὸς ἀπιστοῦντας αὐτοῖς, σπὸ τῆς οἰκείων χειρῶν δόγματων.

Παύλῳ τριβόνῳ. τμζ.

Παλαιὸς λόγος ἀγαρορεῖ, καὶ θεοσιὸς εὐ ἔχειν ἅπανσι ἀθλιωτοῖσι δόξαι, μὴ ἐπεμβαίνειν τοῖς πεπληκῶσι, μηδὲ κατασφάπειν τὸς κειμένους, ἀλλ' αἰδέσθαι ὡς ἰκέτας, καὶ χεῖρα ὀρέγειν τοῖς ἐαλωκόσι. ἀκούω δὲ ὅτι τὰ θεία, ὡς μέγα φρονήματος, τὸ μὲν ἀθεσπῆκος ἀμύεται, τὸ δὲ ἀπειρηκῶς αἰδέεται. εἰ τοίνυν καὶ ὡς ἀθλιωτοῖσι, καὶ ὡς ἀθλιωτοῖσι εἰσὶν ἐχθρῶς καὶ πολέμου